

As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland

Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

Σαν μικρό παιδί

Από τον Πρόεδρο Τζέφρυ Ρ. Χόλλαντ

Αναπληρωτή Πρόεδρο της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

April 2025 general conference

I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [re-sponds] to his father.”

Καταθέτω μαρτυρία ότι τα μωρά, τα παιδιά και οι νέοι είναι απεικονίσεις του βασιλείου του Θεού επί της Γης, σε όλη του τη δύναμη και ομορφιά.

Ο Ιησούς άρχισε τον τελευταίο χρόνο της θνητής ζωής Του, εντατικοποιώντας την εκπαίδευση των Αποστόλων Του. Αν το μήνυμά Του και η Εκκλησία Του επρόκειτο να επιβιώσουν Εκείνου, έπρεπε να μπουν περισσότερα μέσα στην καρδιά 12 πολύ κοινών ανθρώπων που Τον γνώριζαν μόλις 24 μήνες.

Μία ημέρα ο Ιησούς έγινε μάρτυρας μίας φιλονικίας μεταξύ των Δώδεκα και αργότερα ρώτησε: «Τι συζητούσατε... μεταξύ σας;» Προφανώς αμήχανοι «σιώπησαν» λέει το χρονικό. Αλλά αυτός ο μεγαλύτερος από όλους τους διδασκάλους αντιλήφθηκε τις σκέψεις της καρδιάς τους και αισθάνθηκε το πρώτο κοκκίνισμα της προσωπικής υπερηφάνειας. Λοιπόν Εκείνος «προσκαλώντας ένα παιδάκι...

»και είπε: Σας διαβεβαιώνω, αν δεν επιστρέψετε, και γίνετε σαν τα παιδάκια, δεν θα μπειτε στη βασιλεία των ουρανών.

»Όποιος, λοιπόν, ταπεινώσει τον εαυτό του σαν αυτό το παιδάκι, αυτός είναι ο μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών».

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι ακόμη και πριν από τη γέννηση του Χριστού, η αποχαιρετιστήρια ομιλία του βασιλιά Βενιαμίν περιελάμβανε αυτό το βαθυστόχαστο σχόλιο για την ταπεινοφροσύνη ενός παιδιού. Λέει: «Ο φυσικός άνθρωπος είναι εχθρός του Θεού... και θα είναι, στους αιώνες των αιώνων, εκτός αν... γίνει άγιος μέσω της εξιλέωσης του Χριστού του Κυρίου, και γίνει σαν παιδί, ενδοτικός... ταπεινός... γεμάτος αγάπη... όπως ένα παιδί [ανταποκρίνεται] στον πατέρα του».

Now, there are obviously some infantile inclinations we don't encourage. Twenty-five years ago, my then-three-year-old grandson bit his five-year-old sister on the arm. My son-in-law, caring for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

Λοιπόν, προφανώς υπάρχουν κάποιες νεανικές αντιλήψεις που δεν παροτρύνουμε. Πριν από είκοσι πέντε χρόνια, ο τότε τριών ετών εγγονός μου δάγκωσε την πεντάχρονη αδελφή του στο μπράτσο. Ο γαμπρός μου, φροντίζοντας τα παιδιά εκείνη τη νύκτα, πανικόβλητος δίδασκε την κόρη του όλα τα μαθήματα περί συγχωρήσεως που μπορούσε να σκεφθεί, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ο μικρός αδελφός της πιθανόν να μην ήξερε καν πώς ήταν ένα δάγκωμα στον βραχίονα. Αυτό το κακώς εννοούμενο πατρικό σχόλιο έφερε αποτέλεσμα για περίπου ένα, ίσως ενάμιση λεπτό, έως ότου ακούστηκε μία κραυγή που έτριξε το παράθυρο του παιδικού δωματίου, από όπου η εγγονή μου ήρεμα φώναξε: «Τώρα ξέρει».

Τι είναι λοιπόν αυτό που πρέπει να δούμε στις αρετές της ζωής μίας ομάδας παιδιών; Τι ήταν αυτό που έκανε τον ίδιο τον Χριστό να δακρύσει, στην πιο τρυφερή σκηνή σε όλο το Βιβλίο του Μόρμον; Τι δίδαξε ο Ιησούς, όταν κάλεσε επουράνια φωτιά και προστάτες αγγέλους να περικυκλώσουν εκείνα τα παιδιά, προστάζοντας τους ενήλικους να «[δουν] τα μικρά [τους]»;

Δεν ξέρουμε τι ώθησε όλα αυτά, αλλά πρέπει να πιστεύω ότι είχε να κάνει με την αγνότητα και την αθωότητά τους, την έμφυτη ταπεινοφροσύνη τους και με το τι θα μπορούσε να φέρει στη ζωή μας, αν την διατηρούσαμε.

Γιατί οι ημέρες απόγνωσης χαρακτηρίζονται από κάποιον ως «ματαιότητα ματαιιοτήτων»; Πώς γίνεται οι «μάταιες φαντασίες και η υπερηφάνεια των τέκνων των ανθρώπων» να είναι οι λέξεις που χαρακτηρίζουν το μέγα και εκτεταμένο κτήριο τόσο πνευματικά νεκρό στο όραμα του Λεχί. Και οι Ζωραμίτες, αυτή η ομάδα που προσευχόταν τόσο ιδιοτελώς; Γι' αυτούς ο Άλμα είπε: «Ω Θεέ, [προσεύχονται σε σένα] με το στόμα τους, ενώ έχουν φουσκώσει... για τα μάταια εγκόσμια».

Εν αντιθέσει, υπάρχει οτιδήποτε γλυκύτερο, αγνότερο ή ταπεινότερο από ένα παιδί που προσεύχεται; Είναι σαν να είναι οι ουρανοί στο δωμάτιο. Ο Θεός και ο Χριστός είναι τόσο αληθινοί, αλλά για άλλους αργότερα, η εμπειρία μπορεί να γίνει πιο επιφανειακή.

Όπως ανέφερε ο Πρεσβύτερος Ρίτσαρντ Λ. Έβανς πριν από περίπου 60 χρόνια: «Πολλοί από εμάς ομολογούμε ότι είμαστε χριστιανοί, και όμως... δεν Τον παίρνουμε στα σοβαρά... Τον σεβόμαστε, αλλά δεν Τον ακολουθούμε... Παραθέτουμε τα λόγια Του, αλλά δεν ζούμε

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swearing streak from time to time.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that even the coldest, hardest heart can melt.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken

σύμφωνα με αυτά». «Τον θαυμάζουμε, αλλά δεν Τον λατρεύουμε».

Πόσο διαφορετική θα μπορούσε να είναι η ζωή, αν ο κόσμος εκτιμούσε τον Ιησού επάνω από το επίπεδο μιας βέβηλης σειράς βωμολοχιών κατά καιρούς.

Όμως τα παιδιά πραγματικά Τον αγαπούν και αυτή η αγάπη μπορεί να μεταφερθεί και στις άλλες σχέσεις τους στην παιδική χαρά της ζωής. Κατά κανόνα, ακόμη και στα μικρότερα χρόνια τους, τα παιδιά αγαπούν τόσο εύκολα, συγχωρούν τόσο εύκολα, γελούν τόσο απολαυστικά, που ακόμη και η πιο ψυχρή, πιο σκληρή καρδιά μπορεί να λειώσει.

Λοιπόν, ο κατάλογος συνεχίζεται. Καθαρότητα; Εμπιστοσύνη; Θάρρος; Χαρακτήρας;

Ελάτε μαζί μου να δούμε την ταπεινοφροσύνη ενώπιον του Θεού που επέδειξε ένας νεαρός, πολύ αγαπητός φίλος μου.

Στις 5 Ιανουαρίου 2025 –πριν από 91 ημέρες– στον Ήστον Ντάριν Τζόλλυ απονεμήθηκε η Ααρωνική Ιεροσύνη και χειροτονήθηκε διάκονος στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών.

Ο Ήστον λαχταρούσε να διανείμει τη μετάληψη του Δείπνου του Κυρίου από πάντα. Όμως αυτή η ιερή στιγμή συνοδευόταν από τον τεράστιο φόβο ότι θα αποτύγχανε, ότι θα έπεφτε, ότι θα τον κορόιδευαν ή ότι θα έφερνε σε δύσκολη θέση τον εαυτό του και την οικογένειά του.

Βλέπετε, ο Ήστον πάσχει από μια σπάνια και πολύ εξοντωτική ασθένεια, τη συγγενή μυϊκή δυστροφία Ullrich. Η ασθένεια έχει σταδιακά προκαλέσει τρομερές δυσκολίες στη νεαρή του ζωή, ενώ καταστρέφει τις ελπίδες και τα όνειρά του για το μέλλον. Σύντομα θα βρίσκεται μόνιμα σε αναπηρικό αμαξίδιο. Η οικογένειά του δεν μιλά για το τι τον περιμένει μετά από αυτό.

Την Κυριακή μετά τη χειροτονήσή του, ο Ήστον επρόκειτο να διανείμει τη μετάληψη για πρώτη φορά. Και το προσωπικό του κίνητρο ήταν ότι θα μπορούσε ο ίδιος να παρουσιάσει αυτά τα ιερά σύμβολα στον πατέρα του, ο οποίος ήταν ο επίσκοπος του τομέως. Προετοιμάζοντας αυτό το έργο, είχε παρακαλέσει και ικετεύσει, είχε κλάψει και παρακαλέσει, αποσπώντας την υπόσχεση ότι κανείς, μα κανείς, δεν θα προσπαθούσε να τον βοηθήσει. Για πολλούς λόγους, ιδιωτικούς για τον ίδιο, έπρεπε να το κάνει αυτό μόνος του και χωρίς βοήθεια.

Αφού ο ιερέας τεμάχισε το ψωμί και το ελόγησε –σύμβολο του συντετριμμένου σώματος

body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, “I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do.”

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, “Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God’s ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood

του Χριστού— ο Ήστον, με το δικό του συντετριμμένο σώμα για να παραλάβει τον δίσκο, πήγε χωλαίνοντας για να λάβει τον δίσκο του. Εντούτοις, υπήρχαν τρία μεγάλα σκαλοπάτια από το επίπεδο του ευκτήριου οίκου μέχρι την υπερυψωμένη εξέδρα. Έτσι, αφού πήρε τον δίσκο του, τεντώθηκε όσο περισσότερο μπορούσε και τοποθέτησε τον δίσκο του στην επιφάνεια επάνω στην κουπαστή. Στη συνέχεια, κάθισε σε ένα από τα υψηλότερα σκαλοπάτια, και με τα δύο χέρια έσυρε το δεξί του πόδι πάνω στο πρώτο σκαλοπάτι. Κατόπιν έσυρε το αριστερό του πόδι στο ίδιο σκαλοπάτι και ούτω καθεξής, μέχρι που, με κόπο, ανέβηκε και τα τρία σκαλοπάτια και βρέθηκε στην κορυφή του δικού του Έβερεστ.

Μετά έκανε ελιγμούς σε έναν δομικό στύλο από τον οποίο μπόρεσε να σηκωθεί όρθιος. Γύρισε και πήρε τον δίσκο. Μερικά βήματα ακόμη και στάθηκε μπροστά στον επίσκοπο, τον πατέρα του, ο οποίος με δάκρυα να κυλούν από τα μάτια του και να πλημμυρίζουν το πρόσωπό του, έπρεπε να συγκρατήσει τον εαυτό του για να μην αγκαλιάσει αυτόν τον τόσο θαρραλέο και πιστό γνιο. Και ο Ήστον, με ανακούφιση και ένα πλατύ χαμόγελο που απλωνόταν στο πρόσωπό του, θα μπορούσε κάλλιστα να πει: «Δόξασα [τον πατέρα μου...]· το έργο που [εκείνος μου έδωσε] να κάνω, το τελείωσα».

Πίστη, αφοσίωση, αγνότητα, εμπιστοσύνη, τιμή, και τελικά, αγάπη για εκείνον τον πατέρα που τόσο επιθυμούσε να ευχαριστήσει. Αυτές και μια δωδεκάδα άλλες ιδιότητες κάνουνεμάσεπίσης να πούμε: «Όποιος... ταπεινώσει τον εαυτό του σαν αυτό το παιδάκι, αυτός είναι ο μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών».

Αδελφές και αδελφοί και φίλοι, στην κορυφή του καταλόγου των πιο όμορφων εικόνων που γνωρίζω βρίσκονται βρέφη, παιδιά και νέοι, τόσο ευσυνείδητοι και ανεκτίμητοι όσο αυτοί που αναφέραμε σήμερα. Καταθέτω μαρτυρία ότι είναι εικόνες του βασιλείου του Θεού που ανθίζει επάνω στη Γη, σε όλη του τη δύναμη και ομορφιά.

Με το ίδιο πνεύμα της μαρτυρίας, δίδω μαρτυρία ότι ο Τζόζεφ Σμιθ στη νεότητά του είδε αυτά που είπε ότι είδε και συνομίλησε με εκείνους με τους οποίους είπε ότι μίλησε. Καταθέτω μαρτυρία ότι ο ταπεινός και αγνός Ράσσελ Μ. Νέλσον είναι ο χειροτονημένος και χαρισματικός προφήτης και βλέπων του Θεού. Προερχόμενος από μια ζωή ανάγνωσης, δίδω μαρτυρία ότι το Βιβλίο του Μόρμον είναι το πιο επιβραβευτικό βιβλίο που έχω διαβάσει ποτέ και ο θολόλιθος

and prayer are restoring my life—Christ’s priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God’s sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

της μικρής κατοικίας μου σε ένα βασίλειο με πολλά οικήματα. Δίδω μαρτυρία ότι η ιεροσύνη και η προσευχή αποκαθιστούν τη ζωή μου – η ιεροσύνη του Χριστού και οι προσευχές σας. Ξέρω ότι όλα αυτά είναι αληθινά και για αυτό δίδω μαρτυρία στο όνομα του πιο αφοσιωμένου και ταπεινού όλων των υιών του Θεού –του Άλφα και Ωμέγα, του Μεγάλου Εγώ, του Εσταυρωμένου, του πιστού μάρτυρος– δηλαδή του Κυρίου Ιησού Χριστού, αμήν.